

Pa srečno vožnjo!

Cvetka Sokolov

Predvajaj

Miške dobijo rdeč avto, a dolgo je že tega, kar so opravile vozniški izpit. Preden gredo na cesto morajo povaditi. Živčne zapeljejo na kolovoz, nenadoma pa, ojoj, pred avto skoči jazbec.

Kako so prišle tri miške, sestrice, do ljubkega rdečega avta? Sestrična, ki je na loteriji zadela novega, jim ga je odstopila.

Avto ni za gledat, avto je za to, da se z njim kam pelješ!

Že res, da sta starejši sestrici, Miša in Maša, vozniški izpit že opravili. A kje je že to! Ker do zdaj nista imeli svojega avta, voznških veščin nista utrjevali ... Kdo ve, kako jima bo po tako dolgem premoru šlo od tačk šofiranje?

»Gremo obiskat teto Belo!« je vzkliknila Taša, najmlajša miška. Kar prekipevala je od navdušenja. Teta Bela se je z dežele preselila v veliko mesto.

Miša se je zdrznila. Če greš k teti Beli, se lep kos poti pelješ po avtocesti. Najprej se moraš vključiti v promet, ki poteka z vrtozglavo hitrostjo. Potem moraš tudi ti voziti hitro, zelo hitro.

Tudi Mašo je stisnilo pri srcu.

Toda misel na obisk pri teti Beli je bila zelo mamljiva ...

»Brez nič ni nič,« je odločno rekla Miša – konec koncev je bila najstarejša. »Preden gremo na cesto, bo treba malo povaditi.«

Rečeno, storjeno!

Prva je sedla za volan Miša. Naravnala je vzvratno ogledalo in se pripela z varnostnim pasom. Počakala je, da sta to storili tudi njeni sestrici. Nato je obrnila ključ za zagon motorja in ... Brrrr! Rdeči avto je poskočil in se premaknil z mesta.

Miša je zapeljala proti kolovozu vzdolž njive. Po njem se občasno pripelje le kakšen traktor.

»Prestavi v drugo!« je voznici priporočila Maša.

Miša se je oklepala volana in nepremično gledala skozi vetrobransko steklo. Na čelu so se ji nabrale potne srage.

»Ne morem!« je odvrnila živčno. »Tukaj je dela za tri, jaz pa sem za vse sama! Kar ti prestavljam!«

Z zadnjega sedeža je Taša plašno predlagala Miši: »Kaj ko bi raje ustavila?«

»Ne moti voznice!« ji je strogo rekla Maša, starejši sestrici pa: »Pritisni na sklopko!« In je namesto nje prestavila v drugo.

Nobenih ovinkov. Nikjer nikogar. Miša se je opogumila in pohodila plin. »V tretjo!« je velela svoji pomočnici.

Dobro je šlo, vedno bolje. Še Taša se je sprostila in se zazrla skozi okno. Kako hitro so mimo bežala koruzna stebela!

Nenadoma pa, ojoj! Iz koruze se je na kolovoz primajal jazbec. Ni pogledal niti na levo niti na desno. Kdo bi pričakoval avto na kolovozu, po katerem sicer le sem in tja pripelje traktor?

»Pazi, jazbec!« je zavpila Maša. »Stoj!«

Miša je pohodila stopalko za zaviranje, miške je vrglo naprej, motor je nehal brneti in rdeči avto se je sunkovito ustavil.

Miša je naslonila glavo na volan, jo objela s tačicami in milo zajokala: »Gorje! Ubila sem botra jazbeca!« Tudi Taša je začela jokati.

Maša je odpela varnostni pas, odprla vrata na svoji strani in tekla pogledat, kako jo je odnesel jazbec.

Kako se je prestrašila! Jazbec je ležal na tleh in stokal. Maša je skočila k njemu. »Da ste le živi!« je vzključila. »Samo malo potrpite! Takoj bomo poklicale reševalce!«

»No, no,« je zagodrnjal jazbec. »Kot da nimajo pametnejšega dela!« Skobacal se je na noge in naredil nekaj negotovih korakov. »Nič ni zlomljenega. Še dobro!«

»Kakšna sreča!« je zaklicala Maša. Z dobro novico je odhitela k sestricama in se z njima vrnila k jazbecu. Od veselja so kar poskakovale okoli njega.

»Hvala za skrb, drage miške!« je rekel jazbec. »Pa srečno vožnjo!« Preden se je odpravil proti gozdu, je jezno brcnil kamen na kolovozu, da je odletel v jarek. »Da se ne bo še kdo spotaknil,« je rekel. Pomahal je trem miškam in šel za svojim smrčkom.

Miške so se spogledale. Jazbec ni padel, ker bi ga Miša zbila z avtom, ampak ker se je spotaknil. Miša je pravočasno zavrla! Kakšna sreča! Sicer bi zadela ob jazbeca na tleh ...

Pa zdaj?

Miša je vztrajala, da ne bo nikoli več sedla za volan.

Toda rdečega avta niso mogle pustiti na kolovozu.

Kaj je preostalo Maši?

Zbrala je ves pogum, kar ga je premogla, in sedla na sedež za voznico. »Brrr,« je ponovno zabrněl rdeči avto. Maša je čisto počasi peljala do konca njive, kjer je bilo mogoče obrniti, potem pa nazaj po kolovozu, naravnost do doma.

Da se je le vse dobro izteklo.

Noč je bila še daleč, a miške so bile tako utrujene, da so kar popadale v posteljo. Gotovo bi prespale kosilo, če jih ne bi zbudilo trobljenje pred hiško.

Taša je stekla pogledat, kdo je prišel na obisk.

»Teta Bela!« je zavriskala in se vrgla teti v objem.

Miša in Maša sta skočili iz postelje in kar tekmovali, katera bo prva na dvorišču.

Po veselem snidenju so miške teti Beli hitele pripovedovat o prigodi z rdečim avtom.

»Najbolje, da ga prodamo!« je žalostno vzdihnila Miša.

»Tako hitro pa ja ne bosta vrgli puške v koruzo!« se je zavzela teta Bela. »Nekaj osvežitvenih učnih ur vožnje potrebujeta, to je vse.«

Teta Bela, voznica z dolgoletnimi izkušnjami, ki je nekaj let celo poučevala v šoli vožnje, je svoje znanje z veseljem prenesla na svoji nečakinji. Cel teden se je trudila z njima in niti enkrat ni izgubila živcev.

Zaželimo miškam srečno in varno vožnjo tudi mi!

Vir: lahkonocnice.si